

Έπικαιρο

Ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας

Από τις **29 Μαΐου του 1453**, μετά την πώση της Κωνσταντινούπολης στα χέρια των Οθωμανών, η Ελλάδα έμεινε υπόδουλη για τετρακόσια και κάποιες περιοχές της για πεντακόσια χρόνια. Όσο τόσο, μετά από τόσους αιώνες πικρής σκλαβιάς οι Έλληνες κατόρθωσαν, με τη βοήθεια του Θεού, τό άκατόρθωτο: νά ζαναγεννηθούν από τή στάχτη, νά αναστηθεϊ και πάλι ή Ελλάδα!

Τό βιβλίο τής Ιστορίας του Γένους μας είναι γεμάτο μέ σελίδες ήρωισμού, αυτοθυσίας και αγάπης στήν πατρίδα. Πλήθος αγωνιστών έδωσαν τή ζωή τους πολεμώντας για τή λευτεριά. Κι άλλοι έδωσαν μεγάλες μάχες στόν τομέα τής διπλωματίας, τής παιδείας, όπου ό καθένας μπορούσε, ώσπου τό θαῦμα έγινε. Η επανάσταση, πού ζέσπασε τόν **Μάρτη του 1821**, έφερε τό ποθούμενο. Μετά τή **ναυμαχία του Ναβαρίνου (1827)**, μέ τή συνθήκη πού υπογράφηκε μεταξύ Άγγλίας, Γαλλίας και Ρωσίας, προβλεπόταν πλέον **δημιουργία ανεξάρτητου ελληνικού κράτους**.

Στό νεοσύστατο αυτό κράτος **πρώτος κυβερνήτης** υπήρξε ό **Ιωάννης Καποδίστριας**, μία μεγάλη μορφή πού αγάπησε βαθιά τήν Ελλάδα. Θυσίασε γι' αυτήν τή λαμπρή διπλωματική καριέρα του στό έξωτερικό, τήν περιουσία του, τήν προσωπική του άνεση, άκόμη και τήν ίδια τή ζωή του. Άξίζει, παιδιά, νά γνωρίσουμε τόν άνθρωπο αυτό, πού εύεργέτησε τήν πατρίδα μας σέ ώρες δύσκολες και κρίσιμες.

(Από τό σημείο αυτό αρχίζει ή προβολή, βλ. CD μέ ύλικό).

Ο Ίωάννης Καποδίστριας γεννήθηκε στήν **Κέρκυρα** σίς **31 Ίανουαρίου 1776**. Ήταν ένα από τά έννιά παιδιά του πίο ζακουστού δικηγόρου του νησιού, του Άντωνίου-Μαρίου Καποδίστρια. Μητέρα του ή κύπρια άριστοκράτισσα Διαμαντίνα Γονέμη. Έζησε σέ αύστηρά άριστοκρατικό περιβάλλον, αλλά οί ιδέες του ήταν δημοκρατικές καί αρκετά φιλελεύθερες.

Μετά τίς έγκύκλιες σπουδές στό νησί του συνέχισε στό φημισμένο πανεπιστήμιο τής Padova στήν Ίταλία, όπου σπούδασε **ιατρική, φιλοσοφία καί νομική**.

Στήν Κέρκυρα επέστρεψε σέ ήλικία 21 έτών. Άν καί ένιωθε έμφυτη κλίση πρός τίς πολιτικές καί οικονομικές έπιστήμες καί τή φιλοσοφία, ώστόσο επέλεξε νά άφοσιωθεί στήν ιατρική. «Επιθυμώ διακαώς», έλεγε, «ν' άφιερώσω τόν έαυτό μου καί τήν έπιστήμη μου στήν άνακούφιση του άνθρώπινου πόνου». Συχνά τίς δύσκολες νύχτες του χειμώνα, καθάλα σι' άλογό του, έτρεχε νά προσφέρει τήν ιατρική του βοήθεια στους φτωχούς του νησιού του, παρέχοντάς τους δωρεάν τίς ύπηρεσίες του, καθώς επίσης φάρμακα καί τρόφιμα.

21 Μαρτίου 1800. Άναγνωρίζεται ή άνεξαρτησία τής Έπανησιακής Δημοκρατίας ύπό τήν προστασία τής Ρωσίας καί τής Τουρκίας. Τό **1803** ό Καποδίστριας άναλαμβάνει **τήν κυβέρνηση τής Έπα-νήσου**. Ήταν μόλις 27 έτών. Έντούτοις, ώς κυβερνήτης του Ίονίου κράτους κυριολεκτικά θριάμβευσε.

☞ Κατοχύρωσε συνταγματικά τήν έλληνική γλώσσα ώς έπίσημη γλώσσα του κράτους.

☞ Ένθάρρυνε τούς όπλαρχηγούς στόν άγώνα γιά τή λευτεριά τής Έλλάδας.

☞ Ίδρυσε 40 σχολεία και έδωσε τή δυνατότητα στά παιδιά τών άγροτών νά σπουδάζουν μαζί μέ τά παιδιά τών ευγενών.

Κέρκυρα, Ίούλιος 1808. Ο ταχυδρόμος κομίζει στόν Καποδί-

στρια ένα επίσημο γράμμα. Ἀποστολέας ὁ Ἕλληνας Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας **κόμης Ρομανζόφ**. Ἀναγγέλλει σὸν Καποδίστρια ὅτι ὁ **τσάρος Ἀλέξανδρος** τὸν προσκαλεῖ νὰ ἀναχωρήσει γιὰ τὴ Ρωσία, ὅπου τὸν διορίζει **σὸ Ἕλληνο Ἐξωτερικῶν**.

Ὁ Καποδίστριας ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε στραμμένα τὰ μάτια του στὴν ὁμόδοξη Ρωσία, ὅπως οἱ περισσότεροὶ Ἕλληνες, σὰν νὰ ἦταν ἡ σωτήρια ὑπερδύναμη πού θὰ τοὺς βοηθοῦσε σὸν ἱερό ἀπελευθερωτικὸ τους ἀγώνα. Ἔτσι ἀποδέχτηκε τὴν πρόταση.

Ὅταν ἔφτασε στὴν Πετρούπολη, μιὰ ἐπιθυμία τὸν διακατεῖχε: νὰ τοῦ δοθεῖ μιὰ θέση κατάλληλη γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὰ συμφέροντα τῶν Ἑλλήνων. Σὲ μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν πατέρα του γράφει: «Θὰ προτιμήσω καὶ γενικῶς θὰ ζητήσω ἐκεῖνες τίς θέσεις οἱ ὁποῖες θὰ μπορέσουν νὰ μὲ πλησιάσουν στὴν πατρίδα... Ἀφήνω τὸν ἑαυτό μου σὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς Θεῆς Πρόνοιας».

Οἱ διπλωματικές του ἐπιτυχίες -στὴ Βιέννη, σὸ Βουκουρέστι, στὴν Ἑλβετία- ὥθησαν τὸν τσάρο νὰ τὸν διορίσῃ **συνυπουργὸ τῶν Ἕλληνο με ἀρμοδιότητα σὰ θέματα τῆς Ἀνατολῆς**. Ὁ Καποδίστριας δίστασε νὰ ἀποδεχτῆ τὸν διορισμὸ του, φοβούμενος μὴν προδώσῃ τὸ ἀκριβὸ ὄνειρό του. Μὲ ἐντιμότητα ἀναφέρει σὸν τσάρο ὅλους τοὺς δισταγμοὺς του καὶ τὸν διαβεβαιώνει: «Μεγαλειότατε, θέλω νὰ γνωρίζετε ἀκόμη δύο πράγματα: ποτὲ δὲν θὰ γίνω ὑπήκοός σας, ἀλλὰ μόνο ὑπάλληλός σας. Καὶ ὅσες φορές βρεθῶ μπροστὰ σὸ τραγικὸ δῆλημμα νὰ ὑπηρετήσω τὰ συμφέροντα τῆς αὐτοκρατορίας σας ἢ τὰ συμφέροντα τῆς σκλαβωμένης πατρίδας μου, ἐντίμως σὰς ὁμολογῶ ὅτι θὰ ταχθῶ μὲ τὸ μέρος τῆς πατρίδας μου. Γι' αὐτὸ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ διορίσετε Ἕλληνο Ἐξωτερικῶν».

Ἐντούτοις, διορίζεται ὁ Καποδίστριας Ἕλληνο Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας καὶ παρασημοφορεῖται κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τὸν τσάρο γιὰ τοὺς διπλωματικούς χειρισμούς του. Παράλληλα, δὲν παύει νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τὴ νέα του θέση γιὰ τὴν ἀγαπημένη του πατρίδα. Κάνει γνωστὰ τὰ θέματά της, διεκδικεῖ τὰ δίκαιά της, δημιουργεῖ ὅπου βρί-

σκεται αισθήματα φιλελληνισμού.

Ἡ πανθομολογούμενη ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἑλλάδα καί ἡ λαμπρή του φήμη διέσχιζαν βουνὰ καί θάλασσες, ἀναδεύοντας τίς ἐλπίδες τοῦ Γένους. Τό **1827**, μέ πρόταση τοῦ ἀξιοσέβαστου καί ἀγνοῦ πατριώτη Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, ἡ **Γ' Ἐθνικὴ Συνέλευση τῆς Τροιζήνας** ψήφισε ὁμόφωνα γιὰ ἐπτά χρόνια τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια ὡς Κυβερνήτη τοῦ οὐσιαστικὰ ἀνύπαρκτου ἀκόμη ἐλληνικοῦ κράτους. «Ἐμεῖς ἄλλον Ἕλληνα ἀξιότερο δέν ἔχουμε παρά μόνον τὸν Καποδίστρια», δήλωσε ὁ Κολοκοτρώνης στὸν Ἀγγλο πλοίαρχο Hamilton.

Ὁ Καποδίστριας δέν ἔτρεφε αὐταπάτες. Παρακολουθοῦσε, κι ἄς ἦταν τόσο μακριά, τὰ γεγονότα πού συνέβαιναν στὴν πατρίδα του. Ἦξερε τί τὸν περιέμενε. Ἐβλεπε τὴν πατρίδα του ἐρειπωμένη νὰ ἀντιστέκεται μόνη καί ἀβοήθητη στὸν Τοῦρκο δυνάστη, ἀλλὰ καί νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν παιδιῶν της. Ἐνιωθε νὰ τοῦ ἀπλώνει ἐναγώνια τὸ χέρι της. Δέν μποροῦσε νὰ ἀρνηθεῖ τὸ κάλεσμά της. Παρακολουθοῦσε τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Εὐρώπης νὰ καταδοκοῦν σάν ἀρπακτικὰ τὸν θάνατό της. Ἀντιλαμβανόταν πὼς τίς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμὲς μόνος αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες μποροῦσε νὰ παλέψει μέ τίς μεγάλες Αὐλές τῆς Εὐρώπης στὴ διπλωματικὴ ἀρένα. Ζήτησε, λοιπόν, ἀπὸ τὸν νέο τσάρο Νικόλαο (ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε πεθάνει), νὰ κάνει δεκτὴ τὴν παραίτησή του.

Ὁ Νικόλαος ἐκτιμώντας τὸν ἄνδρα τὸν παρακάλεσε νὰ παραμείνει στὴ θέση του καί νὰ μὴ δεχτεῖ τὴν ἐκλογή του. Ὁ Καποδίστριας ἔμεινε ἀνένδοτος. «Ἡ ἀπόφασή μου εἶναι ὀριστικὴ καί ἀμετάκλητη. Ἐπάνω ἀπὸ ὅλες τίς δελεαστικὲς προτάσεις καί λαμπρὲς θέσεις, εἶμαι Ἕλληνας καί ἀνήκω στὴν πατρίδα μου... Πιστεύετε, Μεγαλειότατε, ὅτι θὰ ἐγκατέλειπα μιά τόσο λαμπρὴ θέση, μιά τόσο ἐνδοξὴ διπλωματικὴ ὑπηρεσία καί μιά τέλεια ἐξασφάλιση στὴ Ρωσία, ἂν δέν ἐνιωθα ὅτι μέ προστάζει τὸ καθῆκον καί ἡ τραγικὴ ἀνάγκη τῆς καταστάσεως τῆς πατρίδας μου καί ἡ ἔλλειψη τῶν ἀνθρώπων;».

Ὁ Νικόλαος, θέλοντας νά τόν εὐχαριστήσῃ γιά τήν ἀφοσίωσή του στόν ἀδελφό του, τοῦ πρόσφερε μιά ἐξοχική ἔπαυλη καί μιά ἰσόβια σύνταξη ἀπό 60.000 φράγκα, μά ὁ Καποδίστριας ἀρνήθηκε εὐγενικά. Ἄν καί θά τοῦ ἦταν πολὺτιμο τό ποσό αὐτό, δέν τό δέχτηκε, διότι θά ἔδινε ἀφορμή στούς ἀντιπάλους του νά τόν κατηγορήσουν πὼς ἐξαρτᾶται οἰκονομικά ἀπό τή Ρωσία. Ὁ νέος Κυβερνήτης ἦταν ἀποφασισμένος γιά θυσίες.

«Μέ χαρά ἀποδέχομαι τόν Σταυρό πού μοῦ στέλνει ὁ οὐρανός, μέ τήν ψῆφο τῆς Τρίτης τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῆς Συνελεύσεως... », γράφει σέ μιά ἐπιστολή του. «Εἶμαι ἔτοιμος νά προσφέρω καί τήν τελευταία ρανίδα τοῦ αἵματός μου, ἀρκεῖ αὐτή νά συντελέσει στήν πραγματοποίηση τῶν δύο μεγάλων σκοπῶν τῆς ζωῆς μου: τή μόρφωση τῶν Ἑλληνοπαίδων καί τήν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδας».

Ναύπλιο, Θεοφάνια τοῦ 1828. Τό Warspite, ἡ ἀγγλική πολεμική φρεγάδα, προσορμίζεται στό λιμάνι τοῦ Ναυπλίου. Σέ λίγο θά ἀποβιβάσει στήν αἵματοβαμμένη ἐλληνική γῆ τόν πρῶτο της Κυβερνήτη, τόν Ἰωάννη Καποδίστρια.

Ἐφτασε ἐπιτέλους ἡ μέρα -375 χρόνια μετὰ ἀπό τήν Ἄλωση- νά χαιρετίσει ὁ Ἕλληνας ἀπλά μά θερμά τόν πρῶτο του Κυβερνήτη. Τόν ὑποδέχεται μέ 15 κανονιοβολισμούς, πού ἤχουν ἀπό τό φρούριο τοῦ Ναυπλίου, μέ μυρσίνες, μέ δάφνες καί μέ ὑψωμένες τίς γαλανόλευκες. Μέσα σέ ἐπευφημίες τοῦ προσφέρει στεφάνι ἐλιᾶς.

Ἀπό τά ἀνάκτορα τῆς Πετρούπολης ὁ Καποδίστριας -ὁ ἄνθρωπος μέ τά τόσα θαυμάσια καί ἀξιοζήλευτα χαρίσματα, πού μεγάλωσε σέ ἀριστοκρατικό περιβάλλον καί πῆρε τήν καλύτερη μόρφωση τῆς ἐποχῆς του, πού κατεῖχε μιά λαμπρή θέση καί παρασημοφορήθηκε τόσες φορές- βρέθηκε νά κατοικεῖ σέ ἕνα φτωχικό δωμάτιο. Συντροφιά του ἡ μάνα Παναγιά. Στήν εἰκόνα τῆς Γλυκοφιλοῦσας, πού εἶχε στό γραφεῖο του, ἔγραψε μέ τό ἴδιο του το χέρι στό πίσω μέρος της: «Γλυκοφιλοῦσα Μαριάμ, τόν Υἱόν σου ἰκεύτευε γιά μένα τόν δούλο σου Ἰωάννη, νά μοῦ χαρίσει μέ σοφία νά κυβερνῶ τόν

εὐσεβῆ λαό σου καί νά κερδίσω μέ τό ἔλεός του τή βασιλεία του».

Ὡς Κυβερνήτης ὁ Καποδίστριας ἦταν ἀπλός καί ταπεινός, ἀφιλοκερδής καί γενναιόδωρος. Δούλευε σκληρά καί ἔτρωγε λίγο. Πάλευε μόνος του, ἀψηφώντας τόν κόπο, ἀπό τίς 5 τό πρωί ὡς τίς 10 τό βράδυ, στό γραφεῖο του στό Ναύπλιο.

Στόν γιατρό, πού τόν συμβούλευε νά βελτιώσει τή διατροφή του, ἔλεγε: «Τότε μόνο θά βελτιώσω τήν τροφή μου, ὅταν θά εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα Ἑλληνόπουλο πού νά πεινάει».

Δύο φορές τοῦ πρότεινε ἡ Συνέλευση νά τόν μισθοδοτεῖ, ἀλλά ἀρνήθηκε νά δεχτεῖ μισθό ἀπό τό δημόσιο ταμεῖο. Ἀντίθετα, ὁ ἴδιος πρόσφερε στό δημόσιο ταμεῖο. Ἐπιπλέον, εἶχε φέρει μαζί του τεράστιες ποσότητες τροφίμων καί ὀργάνωσε συσσίτια.

Πῶς νά μήν κατακτήσει τίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων! Μέσα στήν ἀπλότητα καί στήν ἀρχοντιά του, στήν εὐλάβεια καί στήν ἀγαθότητα πού ἀντιφέγγιζε τό καθάριο του βλέμμα, ὁ πονεμένος λαός ἔνιωσε σιγουριά καί ἀσφάλεια.

Σέ τρία χρόνια καί ὀκτώ μῆνες πού κυβέρνησε, ἐπιτέλεσε ἓνα τεράστιο ἔργο: Μερίμνησε γιά τήν καταστολή τῆς πειρατείας, τή δημιουργία δικαστηρίων καί τήν ἀναδιοργάνωση τοῦ στρατοῦ ιδρύοντας τή Στρατιωτική Σχολή Εὐελπίδων. Ἰδρυσε Ἐθνικό Νομισματοκοπεῖο καί καθιέρωσε τόν φοίνικα ὡς ἔθνικό νόμισμα, μέ τό ὁποῖο ἀντικατέστησε τό τουρκικό γρόσι. Ἐφτιαξε σχολεῖα, ὀρφανοτροφεῖο στήν Αἴγινα, ἐκκλησιαστική σχολή στόν Πόρο, γεωργική σχολή στήν Τίρυνθα, τυπογραφεῖο καί ἀρχαιολογικό μουσεῖο στήν Αἴγινα, ναυπηγεῖα στόν Πόρο καί στό Ναύπλιο.

Ἀλλά ἡ πιό μεγάλη του ἔγνοια, ἡ ἀσίγαστη ἀγωνία του, ἦταν τά παιδιά τῆς Ἑλλάδας. «Ἡ μόνη μου ἀνακούφιση καί χαρά», ἔλεγε, «εἶναι νά ἀπασχολοῦμαι μέ τά παιδιά καί τά σχολεῖα τους». Γνώριζε ὅτι ἀσφαλίζοντας τά παιδιά ἐξασφάλιζε τήν ἱστορική συνέχεια τοῦ ἔθνους, γι' αὐτό ἔκανε ὅ,τι μπορούσε πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση.

Ἐπιπλέον, ὁ Καποδίστριας **ὄχι μόνο ὑπερδιπλασίασε τήν Ἑλ-**

λάδα, αλλά και τήν ανέδειξε ανεξάρτητο ελληνικό κράτος (3 Φεβρουαρίου 1830).

Από τις πρώτες μέρες, ωστόσο, αντιμετώπισε τήν αντίδραση στήν πολιτική του. Οί πρώτοι πού προκάλεσαν τά προβλήματα ήταν οί πλοιοκτῆτες τῆς Ὑδρας καί οί μεγαλογαιοκτήμονες τῆς Πελοποννήσου. Ὁ Καποδίστριας βρισκόταν ανάμεσα σέ δύο πυρά. Παράλληλα ἡ Ἀγγλία καί ἡ Γαλλία, οί ὁποῖες τόν θεωροῦσαν ρωσόφιλο, δρώντας παρασηνιακά προετοιμαζαν τήν πώση του. Πλησίασαν τούς δυσαρεστημένους καί ὄπλισαν χέρια ἀδελφικά γιά νά τόν ἐξοντώσουν.

Στίς δύσκολες αὐτές στιγμές τοῦ συμπαραστέκονταν τό διαμάντι τῆς Πελοποννήσου, ὁ **Θεόδωρος Κολοκοτρώνης**, ὁ ἀφιλοκερδῆς καί γενναῖος **Νικηταράς** καί ὁ ἔνδοξος πυρπολητής **Κωνσταντῖνος Κανάρης**.

Στό Ναύπλιο κυκλοφοροῦσαν ἤδη φήμες γιά ἐπικείμενη δολοφονία. «Ἐάν θέλουν νά μέ δολοφονήσουν, ἄς μέ δολοφονήσουν», ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Καποδίστρια. «Θά ἔλθει κάποτε ἡ μέρα πού οί Ἕλληνες θά καταλάβουν τή σημασία τῆς θυσίας μου».

Χάραμα τῆς μοιραίας ἐκείνης Κυριακῆς, **27 Σεπτεμβρίου 1831**. Φεύγει ὁ Καποδίστριας ἀπό τό ταπεινό του Κυβερνεῖο στίς 6.00 τό πρωί καί κατευθύνεται, ὅπως τό συνήθιζε κάθε Κυριακή, **στόν ναό τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος στό Ναύπλιο**, γιά νά παρακολουθήσει τή Θεία Λειτουργία. Πρίν προλάβει ὅμως νά μπεῖ στήν ἐκκλησία, οί σφαῖρες καί τό μαχαίρι τῶν δολοφόνων τόν ρίχνουν κάτω νεκρό.

Ἔμαθε τήν ἀπίστευτη εἶδηση ὁ Κολοκοτρώνης στήν Τριπολιτσά καί διηγεῖται: «Τήν αὐγή, ὅταν τό ἔμαθαν οί πολῖτες τῆς Τριπολιτσᾶς, ἔμειναν νεκροί. Ἄφησαν τά ἐργαστήριά τους, τίς δουλειές τους καί περπατοῦσαν στούς δρόμους σάν τρελοί...». Σύσσωμος ὁ λαός θρηνεῖ γοερά τόν συλοβάτη καί ἀναμορφωτή τῆς νέας Ἑλλάδας, τόν πατέρα καί προστάτη τῶν ὀρφανῶν καί κατατρεγμένων.

Δακρύβρεχτα τά πολυπληθῆ γράμματα κατέφθαναν ἀπό πόλεις

καί χωριά στή Διοικητική Έπιτροπή τῆς Ἑλλάδας. Ὅλα ἀντανακλοῦν τόν σπαραγμό τοῦ λαοῦ γιά τήν ἀναπάντεχη ὀρφάνια του. Ἐκεῖνα ὅμως πού πιότερο ματώνουν τήν καρδιά καί τή συγκλονίζουν εἶναι τά γράμματα τῶν παιδιῶν, μαθητῶν καί ὀρφανῶν, πού ζεστάθηκαν ἀπό τό χᾶδι καί τή στοργή τοῦ Κυβερνήτη. Νά πῶς ἐκφράζονται στά γράμματά τους:

«Ἀγαπημένε μας, τρυφερé Πατέρα! Μέ τόν θάνατό σου σκοκί- νιασαν ὅλα γύρω μας. Τά λουλούδια μαράθηκαν. Τά πουλιά σώπα- σαν. Ὅλα βουβάθηκαν ἀπό τίς δικές μας παιδικές καί νεανικές κραυγές, πού τίς στέλνουμε στόν οὐρανό μαζί μέ τούς λυγμούς μας... Ἐκεῖνοι πού σέ σκότωσαν σκότωσαν τήν ἐλπίδα μας. Σκότω- σαν τήν παρηγοριά μας, τή δύναμη, τό φῶς γιά ἕνα καλύτερο αὔριο, γιατί σκότωσαν ἐσένα, ἀγαπημένε μας κυβερνήτη-πατέρα».

Ἄς παρακαλέσουμε, παιδιά, τόν Θεό νά συγχωρήσει τό Γένος μας γιά τήν ἐπαίσχυντη δολοφονία πού διέπραξε. Μᾶς ἔστειλε ἕναν φωτισμένο, εὐσεβῆ, ἀνιδιοτελεῆ καί ἰκανότατο κυβερνήτη, κι ἐμεῖς γιά προσωπικά συμφέροντα καί φιλοδοξίες τόν δολοφονή- σαμε. Νά ζητήσουμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιά νά μή μᾶς ἀφήσει δίχως ἄξιους καί ἰκανούς ἄρχοντες. Καί νά μήν ξεχνᾶμε νά προσευχόμα- στε πάντοτε γιά αὐτούς πού κυβερνοῦν τόν τόπο μας. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς τό παραγγέλλει: νά κάνουμε θερμές προσευχές γι' αὐτούς πού κρατοῦν στά χέρια τους τήν ἐξουσία, ὥστε νά μπορούμε νά ζοῦμε μέ εἰρήνη καί εὐσέβεια (βλ. Α΄ Τι 2,1-3).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Παρουσίαση του θέματος με προβολή.
2. Παιχνίδι: ανάγνωση ήρώων.
3. Ένθυμιο με άγιογραφικό χωρίο (Α΄ Τι 2,1-3).
4. Τραγούδια για την επέτειο της 25ης Μαρτίου.

* Υποσημείωση

Ἡ Ἑλλάδα ἀναγνωρίζοντας -μετά θάνατον- τήν προσφορά καί τήν ἀξία τοῦ πρώτου κυβερνήτη της ἔδωσε τό ὄνομά του στό Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας (Ἐθνικόν καί Καποδιστριακόν Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν) καί στό ἀεροδρόμιο τῆς Κέρκυρας. Ἡ Ἑλβετία τόν τίμησε χαρακτηρίζοντάς τον ὡς πρῶτο ἐπίτημο πολίτη της καί ἔστησε τήν προτομή του σέ κεντρική πλατεία τῆς Λωζάνης, διότι σ' αὐτόν χρωσάει τό σύνταγμα της καί τό πολιτειακό σύστημα μέ τό ὅποιο ἐνώθηκαν τά καντόνια της. Ἀνδριάντας του βρίσκεται καί στό *Caro d' Istria* (Κόπερ) τῆς Σλοβενίας.